

הללו, שהתה במדידה בחנות, חותנתו של תת־אלוף חפץ. הקריאות הטלפונית התכווּרות, הפריעו לה במדידה, היא שאלה: "מי המשוּגע שמצלצל אלייך כל הזמן?" אלישבע, שחיוורו של דיין כבר סיחררו אותה, פלטה: "משה דיין". חותנתו של חפץ הביטה בה כבמשוגעת.

בתום שבוע של שיחות טלפוניות ופגיי שות במסעדת ירדן, כשדיין אינו מפסיק להפציר באלישבע לבוא עמו, למסיבת קוקטייל במלון דן, הסכימה אלישבע לבוא אליו למלון. היא לבשה שמלה הגיגית, כראוי למסיבת קוקטייל ועלתה לקומה ה־שלישית במלון, לחדר מספר 319. היא קצת הופתעה כשהסתבר לה שהאורחים היחידים במסיבת הקוקטייל היו היא ומשה דיין. הם שחו קפה ונגסו בעוגות. שריהבטחון הסביר לאלישבע שנעים לו

חדר 319

בקומה השלישית של מלון דן ברשותו בבתי־מלון שונים במדינה. בחדר זה נערכה פגישתם בתל־אביב, הוא החדר שעמד בהם נפגש צמד הנאהבים, היו מלון "שרתון" ו"אוויה".

של אחיה של אלישבע — וכאן יש להניח ללא צל של ספק, שגם אם היתה פנויה כזאת של דיין, היועץ המשפטי לא היה מושפע ממנה בכל צורה שהיא — הרי עצם העובדה, שאצל אורחית צעירה של מדינת ישראל נוצר הרושם שניתן להשיג הקלה בהליכי הדין אם מתמסרים לאחד משרי הממשלה, היא עובדה חמורה ביותר.

עצם המחשבה ששרי־הביטחון הצליח לעורר אצל אותה אורחית, כי באם תתמסר לו, היא תוכל לגייס רוב לזיכוי או שיחרורו של אחיה, מצדיקה את פיצוץ כל הפרשה ותבאתה בפני הציבור, גם אם — כפי שקרוב לוודאי אירע במציאות — לא נקף דיין אצבע כדי לחקק על מיצוי הדין לגבי האח.

צא מכל בתחום סמכותו או כטיי פול של משרדו. למרות זאת, מצינע לה שרי־הביטחון את עזרתו, שי במקרה זה ניתן לכנותה בשם פרטי מקציה, וכך זאת במטרה ברורה לחזר אחרי אותה אשה, ולגרום לכך שתתמסר לו.

הפגישה בין אלישבע לדיין לא נערכה במישור הפרטי, אלא במישור הציבורי. היא לא פנתה אל דיין כמשה דיין, אלא כאל שרי־הביטחון, ואילו הוא ניצל פניה זו למטרות אישיות בהחלט.

במדינה מתוקנת ומסודרת, היה כל שר, או אפילו פקיד ממשלתי זוטרי, מסרב ל־היכנס ולטפל בענין שאינו נוגע בסמכותו. אפילו לא פנה משה דיין אל היועץ המשפטי ולא גייס את קשריו האישיים עימו כדי להשפיע על צורת הטיפול בתק

נמס לב הקרה של אלישבע. היא נכנעה. היא עלתה ל"מסיבת קוקטייל" בחדר 319.

התמסרות תמורת

פרוטקציה?

אמור, אפשר היה לשייך גם רומן זה, לרשימת הרפתקותיו הכמוסות של משה דיין, שלציבור אין כל זכות ו־ענין להתעסק בהן. אולם במקרה זה, מת עוררות נקודות חשובות ביותר, המתייבות ביורר ציבורי. שכן הן מציינות סימן שא לא לגבי הסדר הטוב בנותחי השלטון ה־מקובלים במדינת ישראל.

שימו לב: צעירה אלמונית מצלצלת אל שרי־הביטחון בעניין הקשור במעשה פלילי, שאינו נמי

לשוחח עמה. הוא חקר אותה אם יש לה חבר פרטי, ושמה לשמוע כי היא משוחררת מהתייבות כזאת. כאשר גלשה השיחה ל־נושאים אינטימיים יותר, קמה אלישבע ו־הסתלקה באלגנטיות מ"מסיבת הקוקטייל".

חלפו שלושה־ארבעה שבועות. משה דיין לא הפסיק לצלצל אל אלישבע. בהפסקות, לבקש ממנה כי תיאות לבוא אליו שוב לחדרו במלון דן. לבסוף, ביום בהיר אחד,

בעייה 2: האם מסוגל שרי־הביטחון למלא את תפקידו כראוי כאשר מרבית זמנו מוקדש לארכיאולוגיה, עסקים מ־יסחריים ועיסקי נשים?

אלישבע נערכו במספר בתי־מלון בסביבת תל־אביב, שם עומדים לרשותו חדרים. על חשבון משרד־הביטחון.

הוא היה מנצל כל הזדמנות וכל רגע פנוי, כדי לפגוש את אלישבע. לפעמים היה בא בעצמו, בלוויית שומרי ראשו ומלווייו כמובן, לאסוף אותה מבייתה. לשם היה גם מחזירה במכונית השרד שלו. לפעמים כשהיא מתעכבת במקום כלשהו, היה שור לח את מלווייו כדי שיאספו את אלישבע אל החדר במלון שם נקבעה פגישתם לאותו יום.

פגישותיהם נערכו במשך תקופה מסוימת כמעט יום יום. לפעמים, בימים שהיו נערכות הישיבות ממשלה ארוכות ומייגעות, היה דיין מבקש את עליית חבריו בממ"ש שלח ויוצא להפסקה קצרה. השרים וראי היו פכודים אז כי ענייני ביטחון־המדינה דחופים, הם הי מחייבים את יציאתו מהחוקה של דיין מהישיבה. הם לא היו יודעים כי דיין היה מסוגל לצאת מהישיבה בת, להמריא במסוק לתל־אביב, לצאת לפגישה עם אלישבע, לחזור במסוק לירושלים, ולהשתתף בי פיומה של הישיבה שבפתחתה נבחה.

אסור לשכוח, שבאותה תקופה לא היתה

כתבת ענק ב־stern

"פרשת אלישבע" עתידה להפוך לנושא מרכזי בחדשות הבינלאומיות, אחרי שבועות החדשות המערבי־גרמני, "שטרן", עומד למרסם את הפרשה בהרחבה בליוויו הקרוב, שיופיע בסוף שבוע זה. "שטרן", שהוא שבועון החדשות האירופי החשוב ביותר, בעל תפוצה של מיליונים, שלח כתב מיוחד לישראל, שכתב את סיפורה של אלישבע צ'וס, מפיח, על יחסיה עם משה דיין. בעקבות ה"שטרן" תפורסם הפרשה בהרחבה בעיתונים רבים נוספים בעולם, וזאת עקב המשמעות המדינית והחברתיות הנובעות ממנה, והחשי לכך שיש להן על התנהגותם של מדינאים רבים בעולם המערבי.

הפרטים המלאים והמדויקים על ניתוק המגע שאירע בשבוע שעבר בין אלישבע ואמה לבין מערכת "העולם הזה" — אחרי שהשניים הסכימו למסור את סיפורן לפירסום ב"העולם הזה" — טרם התבררו סופית. כפי שחשבת עד כה, נראה שגורמים בלתי מזוהים בביור, הפעילו לחצים כבדים על האם ובתה, שיימנעו מפירסום הפרשה ב"העולם הזה", תוך אימונים מפורשים לשלומן ובריאותן. נראה ששתי הנשים, המסתתרות עד היום מפחדות ומבוהלות, הגיעו למסקנה כי רק פירסום בינלאומי עשוי להסיר את הלחץ המופעל עליהן, התקשרו ביוזמתן עם עיתונאית־חוץ.

עקב הפירסום הבינלאומי הנרחב הצפוי לפרשה, אין ספק שהיא תעורר עוד הדים רבים ותגובות שרשרת שקשה לחזות את תוצאותיהן מראש.

במשך תקופה של קרוב לשנתיים, מ־שלהי 1968 עד חודש מאי 1970, כאשר התפתח ונמשך הרומן בין משה דיין ל־

אשר נבחר אזרח לתפקיד ציבורי כלשהו, ואין זה משנה מה מידת חשיבותו, הרי ברור שבין שאר השיקולים המביאים לבחירתו, נמצאת גם בחינת יכולתו למלא את התפקידים המוטלים עליו?

אם כך מקובל לגבי כל משרה ציבורית, הרי לגבי תפקיד כמו שרות במב"שלה, יפה כלל זה על אחת כמה וכמה. משרת השר אינה רק תואר. היא כרוכה בעבודה קשה, לעיתים קרובות מפרכת מלבד עצם העבודה המוטלת עליו במשך רדו, העיסוקים בבעיות המשרד, חייב שר בממשלה להשתתף בישיבות הממשלה, בישיבות הכנסת, בישיבות, דיונים והתייעצויות של אלוף ואחת ועדות — וכל זה מחוץ לתפקיד הייצוג המוטלים עליו. לגבי משה דיין, נדמה שבכדלים אלה אינם תופסים. כי אם מסכימים את מוספר השעות שהוא מקי יש ביום דתחביבו הארכיאולוגי־גיים (מכיון דרון ברגע זה במידת חוקיותם), לעיסוקיו המסחריים, ליחסיה־הציבורי המקופים שלו ודעם קי הנשנים שנו, צצה מאליה הי שאדה: מתי נותר לו זמן לעסוק בענייני משרדו ובבעיות הביטחון של ישראל, שלא לדבר על זמן לשינה?